

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
8 У 9187/18
04.02.2022. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Шундерић, председника већа, Јелице Пајовић и Весне Иконић, чланова већа, са судским саветником Горданом Вукићевићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., улица, поднетој против туженог Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије - Веће у Крагујевцу, ради поништаја решења ДК број 116-4/18-30 од 30.03.2018. године, у предмету дисциплинском, у нејавној седници већа, одржаној дана 04.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије - Веће у Крагујевцу ДК број 116-4/18-30 од 30.03.2018. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени Дисциплинска комисија Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Веће у Крагујевцу, да тужиоцу А.А. из ...,, на име накнаде трошкова управног спора плати износ од 7.370,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбија се, као неоснован, приговор полицијског службеника Полицијске управе у Смедереву, А.А., изјављен против решења дисциплинског старешине Полицијске управе у Смедереву број 116-66/18 од 19.02.2018. године и потврђује се исто. Првостепеним решењем ДС бр.116-66/18 од 19.02.2018. године, овде тужилац, радник МУП-а Републике Србије на радном месту полицајац у ПИ - ПС Смедеревска Паланка, ПУ у Смедереву, оглашен је кривим због

тога што дана 06.01.2018. године није пријавио повреду службене дужности и кривично дело Насилничко понашање из члана 344. став 2. КЗ РС, које је извршио полицијски службеник Б.Б. ван службе у цивилном оделу у периоду између 01,00 и 02,00 часова, у угоститељском објекту „Панк-рок” у Смедеревској Паланци, заједно са В.В., Г.Г. и Д.Д., сви из ..., а истовремено је штетио угледу службе јер није предузео ниједну службену радњу нити применио било које полицијско овлашћење које би допринело расветљавању догађаја односно спречавања последица насилничког понашања, до кога је дошло на очиглед више гостију и особља поменутог објекта, чиме је учинио тешку повреду службене дужности „Понашање које штети угледу Министарства” из члана 207. став 1. тачка 7. Закона о полицији („Службени гласник РС”, бр. 6/2016) у вези са чланом 46. став 1. Закона о полицији и у вези члана 3. став 1, члана 10. и члана 12. Кодекса полицијске етике („Службени гласник РС”, бр. 6/16), и „Непријављивање кривичног дела, прекршаја или повреде службене дужности” из члана 207. став 1. тачка 21. Закона о полицији („Службени гласник РС”, бр. 6/16), а у вези члана 42. став 1. Закона о полицији („Службени гласник РС”, бр. 6/16), па му се на основу члана 209. став 1. тачка 5. Закона о полицији („Службени гласник РС”, бр. 6/16) за наведену повреду изриче дисциплинска мера: престанак радног односа. Одређено је да свака страна сноси сама своје трошкове, да се дисциплинска мера изречена коначним решењем уписује у јединствену кадровску евиденцију полицијских службеника и других запослених у министарству и да се дисциплинска мера брише из јединствене кадрoвске евиденције, ако запосленом не буде изречена нова дисциплинска мера у наредне четири године.

Тужбом поднетом преко пуномоћника дана 24.05.2018. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог јер у акту није правилно примењен закон, у поступку доношења акта није поступљено по правилима поступка и зато што је чињенично стање погрешно утврђено. У наводима тужбе истиче да приликом доношења првостепеног и другостепеног решења надлежни органи нису поступали савесно и брижљиво јер да су тако поступали утврдили би да се као доказ не може користити исказ сведока- осумњиченог Г.Г. који се приликом саслушања у служби ОКП ПС Смедеревска Паланка у присуству адвоката бранио ћутањем да би након завршетка записника о саслушању, у службене просторије дошла командир полицијске испоставе и позвала сведока у своје службене просторије и организовала његово саслушање у својству грађана без присуства адвоката, а на околности на које је он већ дао исказ да ће се бранити ћутањем, чиме је сведока довела у заблуду јер је белешку сачињену на основу исказа у својству грађана искористила као доказ у поступку. Наводи да је другостепени орган прихватио решење првостепеног органа у потпуности, да је доказано да је тужилац у време када се десио критични догађај и тешка повреда службене дужности био на лицу места. Међутим, истиче да је то вече у локалу, али само у унутрашњости локала, био тужилац и ни један једини доказ не постоји на основу којег се може тврдити децидно да је тужилац био ван локала и да је могао видети евентуални догађај који се одиграо ван локала јер искази грађана Ђ.Ђ. и Е.Е. то не потврђују већ иду у корист тужиоциевом исказу да је он био унутар локала и да није излазио ван тако да није могао видети догађај. Истиче да су врхунац пристрасности и необјективности наводи првостепеног решења да је дисциплински старешина ценио неспорно доказану чињеницу на основу изјава грађанке Ж.Ж. садржане у службеним белешкама о обавештењу примљеном од грађана датим 06. и 08.01.2018. године, да је тужилац видео и био сведок извршења кривичног дела, а које становиште је заузео и

другостепени орган наводећи да је Веће несумњиво утврдило да је тужилац био присутан и гледао насиље над грађанином З.З.. Међутим, наведена грађанка није ни у исказу датим пред ПУ Смедерево у предмету КУ 33/18 од 06.01.2018. године, као ни у исказу пред Основним јавним тужилаштвом у Великој Плани у предмету Кт 26/18 од 16.01.2018. године ни једном речју ни у каквом контексту поменула тужиоца већ Г.Г.. Поднеском примљеним у Суд 01.02.2022. године, тужилац је обавестио суд да је његов пуномоћник адвокат преминуо, као и о промени адресе тужиоца. Доставио је и решење ДК број 116-4/18-61 од 26.07.2018. године којим је Дисциплинска комисија-Веће у Крагујевцу усвојило приговор запосленог Б.Б. изјављен на решење дисциплинског старешине и поништила првостепено решење у односу на то лице и вратила предмет на поновни поступак, а према сазнањима која има, у поновљеном поступку је наведено лице дисциплински кажњено новчаном казном у износу од 6 месеци по 40% од плате и на тај начин преиначено првобитно решење којим је том запосленом изречена мера престанак радног односа, указујући да је тужилац кажњен престанком радног односа јер је наводно нешто видео, а наведено лице Б.Б., који је иницирао и учествовао у тучи и против ког се води кривични поступак је кажњен новчаном казном. Указао је да не постоји забелешка да ли је одлука другостепеног органа донета једногласно или већином гласова, нема одлуке ко је саставио комисију, повређено је начело непосредности и донета незаконита дисциплинска одлука, а незаконита је и изречена мера због повреде дисциплинског поступка јер је тужиоцу онемогућено да расправља у току дисциплинског поступка с обзиром да су само прочитане изјаве сведока, те да у диспозитиву првостепеног решења није унето евидентирање и брисање из кадровске евиденције, ни трошкови поступка. На основу свега наведеног, предложио је да суд тужбу уважи и поништи решење туженог као незаконито и обавезе туженог да тужиоцу накнади трошкове поступка опредељујући трошкове за састав тужбе 6.000,00 динара и за таксу на тужбу и одлуку по одмерању суда.

Тужени орган је у одговору на тужбу примљеном у суд дана 01.08.2018. године навео да су тужбени наводи неосновани и да су се о истима већ изјаснили и првостепени и другостепени орган у својим решењима, па предлаже да суд тужбу одбије.

Управни суд је у смислу одредбе члана 33. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), решио спор без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове правне ствари, нашао да је тужба основана.

Према стању у списима предмета и разлозима образложења оспореног решења закључком ДС бр.116-66/18 од 09.01.2018. године покренут је дисциплински поступак против тужиоца због тешке повреде ближе описане у диспозитиву првостепеног решења. Доносећи одлуку у првостепеном поступку, првостепени орган је нашао да је у доказном поступку на несумњив и недвосмислен начин доказано да је критичне ноћи 06.01.2018. године у времену између 01,00 и 02,00 часова у угоститељском објекту „Панк-рок” у Смедеревској Паланци, на очиглед више гостију и особља у објекту дошло до извршења кривичног дела од стране више лице од којих је

један од извршилаца полицијски службеник Б.Б., који је том приликом извршио и тешку повреду службене дужности „Понашање које штети угледу министарства”. Такође, да је на основу исказа И.И. и Ј.Ј., садржаја њихових службених белешки од 08.01. и 06.01.2018. године, на основу изјава грађана Ђ.Ђ., радника у локалу „Панк-рок” и Е.Е., сувласника локала, садржаних у службеним белешкама о обавештењу примљеним од грађана сачињеним дана 06.01.2018. године, доказано да је тужилац у време када се десио критични догађај- извршење кривичног дела између 01,00 и 02,00 часова био на лицу места. Према наводима првостепеног решења, дисциплински старешина је ценио доказану чињеницу на основу изјава грађанке Ж.Ж., такође садржане у службеним белешкама о обавештењу примљеном од грађана сачињеним 06.01 и 08.01.2018. године, да је тужилац видео и био сведок извршења наведеног кривичног дела, али да није предузео ни једну службену радњу нити применио било које полицијско овлашћење које би допринело расветљавању догађаја, односно спречавању извршења кривичног дела и последица насилничког понашања и повреде службене дужности које је извршио полицијски службеник Б.Б., нити да је овај догађај пријавио дежурној служби, те да је све наведено доказано. Такође, и на основу изјаве грађанина Г.Г. садржане у службеним белешкама о обавештењу примљеном од грађана од 06.01.2018. године и делимично измењеној изјави истог лица од 08.01.2018. године, налазећи да је одбрана самог запосленог делимично у сагласности са изведеним доказима, па је ценећи степен одговорности запосленог и тежину последица повреде службене дужности, као и околности по којима је повреда службене дужности извршена првостепени орган изрекао дисциплинску меру престанак радног односа, као у диспозитиву првостепеног решења. Одлучујући о изјављеном приговору тужиоца, тужени је нашао да је тужилац у конкретном догађају поступао супротно члану 42, 45. и 46. став 1. Закона о полицији јер се понашао супротно члану 2. став 1, чл. 3, 6. и члану 9. став 1. Кодекса полицијске етике и супротно члану 3. Кодекса понашања државних службеника јер својим понашањем није пружио подршку владавини права, није поштовао интегритет З.З. нити му је служио као грађанин у складу са позитивним прописима, нити је тиме заштитио углед професије пошто није поштовао његово достојанство и законе Републике Србије, нити је заштитио службену дужност јер није допринео очувању и подстицању поверења јавности- грађанина З.З. и грађанке очевица Ж.Ж. као дела јавности у интегритет, непристрасност и ефикасност органа државне управе- МУП-а, наводећи и да сходно члану 12. Кодекса полицијске етике, понашање супротно одредбама Кодекса представља понашање које штети угледу министарства и полицијске професије, што би сагласно утврђеном понашању тужиоца представљало *ex lege* чињење тешке повреде службене дужности из члана 207. став 1. тачка 7. Закона о полицији, а такође непријављивање старешинама уочених недозвољених радњи и полицијског службеника Б.Б. ван правног времена, а које несумњиво представљају радње тешке повреде службене дужности, да је тужилац учинио и тешку повреду службене дужности из члана 207. став 1. тачка 21. Закона о полицији. Оцењујући неоснованим наводе из приговора тужиоца, тужени је нашао да је дисциплински старешина Полицијске управе, донео правилну одлуку о одговорности тужиоца и правилно одмерио врсту дисциплинске мере, па је сходно члану 170. став 1. тачка 1) Закона о полицији, донео одлуку да одбије приговор тужиоца као у диспозитиву оспореног решења.

По оцени Суда, основано тужилац указује да је оспорено решење незаконито због повреде правила поступка и да га треба поништити.

Из списка предмета ове управне ствари произлази да је решење донео колегијални орган Дисциплинска комисија Министарства унутрашњих послова Републике Србије - Веће у Крагујевцу, на седници већа дана 30.03.2018. године.

Одредбама члана 63. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, број 18/16), прописано је да се записник саставља о усменој расправи, другој важнијој радњи у поступку и о важнијим усменим изјавама странака, других учесника у поступку и трећих лица (став 1). У записник се уноси назив органа, радња која се предузима, место, дан и час када се радња предузима, управна ствар која је предмет поступка, лична имена овлашћених службених лица, присутних странака, њихових заступника и других лица и опис тока и садржине предузете радње и датих изјава као и податак о исправама које су коришћене (став 2). Записник који је сачињен сагласно пропису јесте јавна исправа и доказ о току и садржини предузетих радњи и датих изјава, изузев у деловима на које је стављена примедба (став 4). Чланом 137. прописано је да колегијални орган доноси решење већином гласова укупног броја чланова, ако другачије није прописано (став 1). Код подељеног броја гласова, одлучује глас председавајућег колегијалног органа (став 2).

У вези са наведеним, на 88. седници свих судија Управног суда одржаној дана 22.04.2019. године усвојен је следећи правни став: „Приликом одлучивања, колегијални орган је дужан да сачини записник о већању и гласању, односно записник са седнице колегијалног органа. Када колегијални орган приликом одлучивања сачињава записник о већању и гласању, записник садржи назив органа, радњу која се предузима, место, дан и час када се радња предузима, управну ствар која је предмет поступка, лична имена чланова тог органа и имена присутних чланова, опис тока и садржине већања и гласања за донету одлуку, док записник са седнице колегијалног органа не мора да садржи имена чланова колегијалног органа већ податак о броју чланова, броју присутних чланова и броју чланова који су за донету одлуку гласали. У списима предмета колегијалног органа достављених Управном суду поводом тужбе изјављене против одлуке тог органа мора се налазити записник о већању и гласању, односно записник са седнице колегијалног органа. Када колегијални орган у мање значајним једностраначким управним стварима усвоји захтев странке, о већању и гласању може сачинити забелешку на спису уколико се донетим актом не дира у јавни интерес, или интерес трећих лица нити је законом другачије прописано.”

Како је оспорено решење донела Дисциплинска комисија МУП - Веће у Крагујевцу као колегијални орган, а да се у списима не налази записник са седнице колегијалног органа из кога би се утврдили сви наведени подаци, учињене су битне повреде правила поступка, прописане одредбом цитираног члана 63. у вези са чланом 137. Закона о општем управном поступку.

Даље, из списка предмета првостепеног и оспореног решења произлази да је тужилац оглашен кривим јер је учинио тешку повреду службене дужности, поред осталог, понашање које штети угледу Министарства из члана 207. став 1. тачка 7. Закона о полицији („Службени гласник РС” бр. 6/2016) у вези са чланом 46. став 1. Закона о полицији и у вези члана 3. став 1, члана 10. и члана 12. Кодекса полицијске етике („Службени гласник РС”, бр. 6/16). Првостепени орган се у наведеном делу у

диспозитиву првостепеног решења, опредељујући пропис којим је прописана службена дужност коју је тужилац повредио, позвао на Кодекс полицијске етике, који не постоји објављен у броју 6/16 у „Службеном гласнику Републике Србије” који је наведен. Будући да стога диспозитив првостепеног решења није јасан, првостепени орган је учинио повреду члана 141. став 3. наведеног Закона о општем управном поступку. При томе су саставни делови ожалбеног решења у том погледу- навођењу Кодекса полицијске етике контрадикторни, а није извршена исправка диспозитива првостепеног решења, односно увидом у списе предмета утврђено је да се у њима не налази акт о исправци решења који је орган, за случај да се ради о грешци насталој у изради решења, био дужан да донесе сагласно одредби члана 144. наведеног Закона о општем управном поступку.

Поред наведеног, у првостепеном поступку су на одржаној расправи прочитане службене белешке о обавештењу примљеном од грађана и то, поред осталих, од Г.Г., Ђ.Ђ., Е.Е. и Ж.Ж.. Међутим, та обавештења су наведена лица дала на основу чл. 286. и 288. Законика о кривичном поступку, дакле у другом поступку, па по оцени Суда, чињенично стање утврђено у поступку пред првостепеним органом није утврђено у складу са чланом 102. став 1. Закона о општем управном поступку, да орган утврђује чињенице и околности од значаја за поступање у управној ствари. Ово све имајући у виду да је у конкретном случају у првостепеном поступку одржана јавна расправа која се према члану 109. Закона о општем управном поступку заказује када, поред осталог, треба саслушати сведока, односно увек када је то корисно за разјашњење управне ствари, а све имајући у виду да је према члану 10. став 1. истог закона орган дужан да правилно, истинито и потпуно утврди све чињенице и околности које су од значаја за законито и правилно поступање у управној ствари.

При наведеном, по оцени суда, утврђено чињенично стање нема упориште у списима предмета укључујући и наведена обавештења примљена од грађана који су очевици догађаја, на основу којих је првостепени орган извео закључак да је тужилац био очевидац извршења кривичног дела чије му се непријављивање ставља на терет као и непримењивање службених овлашћења, чиме је првостепени орган учинио и повреду правила поступка прописане чланом 141. став 4. Закона о општем управном поступку, коју такође није отклонио тужени већ је и сам учинио исту повреду правила поступка. Ово све имајући у виду да је у конкретном случају тужилац оглашен кривим и изречена му је дисциплинска мера престанак радног односа, а да није на несумњив начин утврђено чињенично стање и дати разлози који несумњиво упућују на одлуку у диспозитиву.

Са изнетих разлога налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, с тим што је тужени орган везан примедбама суда изнетим у овој пресуди у складу са одредбом члана 69. став 2. истог закона.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде, Управни суд је донео налазећи да је основан захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, са којих разлога је на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и применом одредаба члана 150, 153. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС” бр.

72/11 ... 18/20) које се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, досуђујући тужиоцу за састав тужбе од стране адвоката износ који је захтевао и определио од 6.000,00 динара иако му припада већи износ сагласно тарифном броју 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС”, бр. 121/12 ... 37/21), које није у целости тражио. Суд је досудио и трошкове на име таксе на тужбу у износу од 390,00 динара сагласно тарифном броју 28. и на пресуду у износу од 980,00 динара сагласно тарифном броју 29. Таксене тарифе која је саставни део Закона о судским таксама („Службени гласник РС”, бр. 28/94...95/18) .

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ**Дана 04.02.2022. године, 8 У 9187/18****Записничар
Гордан Вукићевић,с.р.****Председник већа – судија
Биљана Шундерић,с.р.****За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић****ЈЈ**